

benævne det saaledes, fremfører han dem for de andre Direktørers Kritik, Sagerne bliver derved i en ganske anderledes Grad drøftet for aabent Tæppe. Det forekommer mig virkelig, at den Fare for Rivaliseringer, man har talt om, bliver saa meget større, naar man gaar over til den nye Ordning.

Alt dette er kun Betragtninger, som jeg har anstillet paa Basis af, hvad Ministeren har anført. Men der er dog ikke saa lidt, der synes mig at tale for de Betragtninger, jeg her har fremført, uden at jeg dog skal sige noget bestemt om, hvad man til syvende og sidst kan anse som det bedste, den kollegiale Styrelse eller den her foreslaaede Ordning. Der er dog to Forhold, som man ved Behandlingen af Loven af 1903 lagde megen Vægt paa. Det ene var, at Budgettet blev behandlet af den kollegiale Ledelse, det andet den Beskyttelse for Personalet, baade det højere og lavere, som man mente vilde ligge i den kollegiale Styrelse derved, at Sagerne blev underkastet en Undersøgelse af det kollegiale Raad i Stedet for Enkeltmands Afgørelse. Men her foreslaar man netop, at de 2 Distriktschefer er Personalets foresatte. Det vilde være mærkeligt, om man i 1914 vil finde, at denne Ordning er den bedste, naar man havde den stik modsatte Opfattelse i 1903; men det er jo muligt.

Ministeren foreslaar som noget nyt en Generalsekretærstilling. Denne Stilling er unægtelig, naar man skal se hen til den Begrundelse, Ministeren gav i sin Tale, meget svævende. Generalsekretæren skal ikke være nogen Instans mellem Afdelingscheferne og Generaldirektøren, siger den højtærede Minister. Men det er dog en Mand, som med sit Kontor eller, som der staar i Lovforslaget, sine Kontorer skal benyttes, siger den højtærede Minister, af Generaldirektøren i alle Sager, forinden de behandles, eller efter at de har været behandlede af Afdelingscheferne. Jeg gad se, hvorledes det vil være muligt at undgaa, at denne Generalsekretær bliver en Instans, og det vil blive en Instans, som ogsaa Afdelingscheferne, altsaa de nuværende Direktører, vil give sig til at forhandle med, foruden at de forhandler med Generaldirektøren. Det vil i Virkeligheden blive saaledes, at Instansen flyttes, saaledes at medens den nu ligger mellem Ministeren og Generaldirektøren, kommer den efter Lovforslaget til at ligge mellem Generaldirektøren og de foreslaaede Af-

delingschefer. Men saa siger den højtærede Minister, at foruden den nævnte Virksomhed — altsaa Behandlingen af Sagerne paa Vejen fra Generaldirektøren til Afdelingscheferne — skal Generalsekretæren paatage sig Ledelsen af en Slags 5te Afdeling. Jeg ved, hvad en 5te Afdeling er, men jeg ved ikke, hvad en „Slags“ 5te Afdeling er. Den højtærede Minister kan kun bruge dette Udtryk, naar han ikke selv rigtig har klaret sig, hvad det er, han tænker paa. Men vi maa virkelig først have Tingene grundig gennemtænkt, og dernæst maa vi have klare Fremstillinger derom. Er det nødvendigt at oprette en 5te Afdeling — og det er det muligvis; jeg vil nærmest kalde det en juridisk Afdeling, en Afdeling, der skal behandle Lovgivningsspørgsmaal og andre lignende Spørgsmaal —, saa opret en saadan! Lad der saa under Generaldirektionen komme 5 Afdelingschefer, hvis, vel at mærke, Generaldirektøren ikke kan nøjes med et juridisk Sekretariat, hvad jeg nu rigtignok skulde tro, han kunde. Men lad os dog rykke denne Generalsekretær hen paa hans naturlige Plads, i Spidsen for en saadan 5te, juridisk Afdeling, lad ham ikke komme som overordnet ind mellem Generaldirektøren og Personalet. Efter den højtærede Ministers Udtalelser skal Generalsekretæren jo være en Jurist, og hvis denne Mand skal ansættes nu, skal det være en, der er ministerielt uddannet. Men saa er dog virkelig den foreslaaede Lønning hen i Vejret. Der foreslaas en Løn begyndende med 9,000 Kr. og sluttende med 12,000 Kr. Generalsekretæren skulde altsaa begynde med en Gage, der var 1,000 Kr. højere end den højeste Departementschefsgage, og ende med Minister-gage, og det kan dog aldrig blive en Mand, som sidder inde med større Uddannelse, eller paa hvem der hviler et større Ansvar, end Indehaverne af de vigtige ministerielle Departementschefsposter. Det er en komplet Umulighed. Jeg under gerne den paagældende den høje Løn, men saa maa man ogsaa sætte Departementschefsgagerne op, thi fordi det maaske er nødvendigt at skaffe sig en Kapacitet af en særlig Art som Generalsekretær, er der dog ingen Mening i, at dette Led af Administrationen skal lønnes saa højt over de ministerielle Embedsmænd.

Hvad Søfartsordningen angaar, gør den højtærede Minister i sin Forelæggelsestale opmærksom paa, at det er en meget vanskelig Sag, men, siger den højtærede Minister, her er han gaaet sine